

Muzeum Sztuki i Zwyczajów Ludowych w Sewilli

Istniejące od 1973 r. muzeum, wzorowane na podobnych instytucjach w Paryżu i Rzymie, już obecnie przewyższa swe pierwowzory bogactwem zabytków kultury materialnej epoki nowożytnej. W jego posiadaniu znalazło się wiele mebli, tkanin, ubiorów i ceramiki pochodzących z dawnych zbiorów sewilskich. Przez to właśnie muzeum, tak w części magazynowej jak i ekspozycyjnej, wykracza znacznie poza swą zasadniczą tematykę. Pełni ono równocześnie funkcje muzeum sztuki zdobniczej oraz kultury materialnej różnych warstw społeczeństwa andaluzyjskiego.

Pierwsze sale muzealnej ekspozycji ukazują zabytki związane z poszczególnymi fazami życia człowieka od dzieciństwa do starości i śmierci. Na uwagę zasługuje bogaty zbiór zabawek dzieciennych. Najstarsze zabytki, zwłaszcza grzechotki i lalki, pochodzą z XVII w. Duży zbiór ubiorów kobiecych, dzieciennych i męskich sięga także XVIII w., zaś z ubiegłego stulecia mamy przegląd strojów miejskich i ludowych. W dalszej części wystawy ukazano stroje świąteczne i okolicznościowe, zabawy ludowe, pielgrzymki i uroczystości religijne. Charakterystyczny dla Andaluzji jest zbiór wszelkiego rodzaju dewocjonalistów i innych przedmiotów ludowej religijności. Obok zaprezentowano instrumenty muzyczne, wyobrażenia tańców ludowych oraz zabytkowe drzeworyty i miedzioryty. Osobna sala gromadzi liczne zabytki religijnego i świeckiego złotnictwa, w innej ukazano ceramikę ludową, tak barwną i urozmaiconą w południowej Hiszpanii. Bogaty zbiór haftów miejskich i ludowych został także starannie wyeksponowany. Obok barwnie zdobionych koszul znajdujemy ornaty i ubiory, jakimi w kościołach andaluzyjskich przyozdabiano figury Matki Boskiej, Dzieciątka i świętych.

Znaczną część sal muzealnych zajmują zabytki nie związane ze sztuką sakralną czy religijnością ludową. Duża wystawa ukazuje narzędzia rolnicze, problematykę transportu wiejskiego i pasterstwa. Inne eksponują miary, wagi, wyroby metalowe i całe warsztaty rzemieślnicze: miejskie i wiejskie. Widzimy więc warsztat garbarski, piekarnię, rzeźnię, kuźnię i tłocznnię winogron. Wyjątkowo udaną częścią ekspozycji muzealnej są wnętrza mieszkalne różnych klas społecznych z XIX wieku. W niektórych z nich ukazano stylowe meble z okresu panowania Izabeli II (1833—1868), w innych wyposażenie zamożniejszych domów wieśniaków. Nie brak także kuchni ludowej, izby z narzędziami przędzalniczymi i tkackimi oraz krawieckiej z przyborami do szycia, a także dawnego typu maszyny używanej przez panie domu.

Irena Turnau

(Warszawa)